

— Магаренце! — казалъ ласкаво той. Слушай! Старъ съмъ вече. Помагачъ ми трѣбва: кога мене да поносива, кога съ дръвца да го товаря. Щешъ ли ми стана помагачъ?

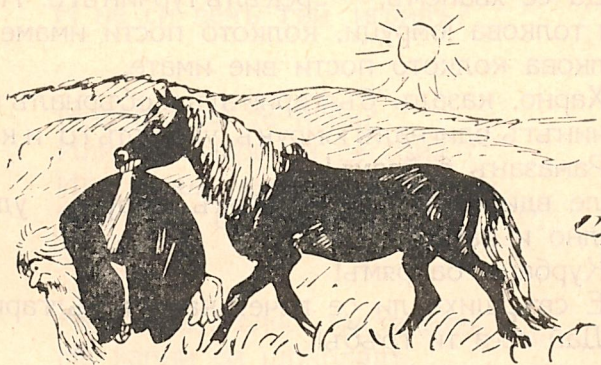
— Какво, о, о? — изревало сърдито магарето. — Мене, царя на пѣвцитѣ да яздишъ? За тази обида, ето що ти се пада, казало то, понадигнало се и съ всичка сила ритнало дѣда Ноя.

Присвилъ се отъ болка невинния старецъ, олюлѣлъ се и падналъ.

Дълго се не помнѣлъ. А когато се съвзелъ, видѣлъ предъ себе си коня. Уплашилъ се. Дострашало го да не би и коня да стори същото. Но коня му казалъ:

— Не бой се, дѣдо Ное. Азъ съмъ твоя другаръ и помощникъ. Дойдохъ да ти помогна.

И коня се навѣлъ, внимателно захапалъ дѣда Ноя за пояса и предпазливо го отнесълъ при ковчега.

Не знаялъ нещастния старецъ какъ да се отблагодари на коня. Дълго го гледалъ съ насълзени очи и мислилъ. Най-сетне рекълъ:

— Богъ вижда доброто ти сърдце, коньо. Нека Той за награда те благослови — да бждешъ най-обичното животно на човѣка и най-вѣрния му другаръ. А магарето! О, тая долна тварь! Моитѣ братя нека вовѣки го наказватъ за неговата жестокость и неблагодарность!

Чулъ Богъ молбата на разплакания старецъ. Бла-